

ANDREAS PETER HOVGAARD

FØDT D. 1. NOVEMBER 1853. DØD D. 16. MARTS 1910

KOMMANDØR ANDREAS HOVGAARD er død. Med ham har Marinen og Landet mistet en af sine dygtigste og bedst begavede Officerer, som vanskelig lader sig erstatte og derfor vil blive savnet ved mangen Lejlighed. Han var en sjælden Mand, noget for sig selv, en Mand der paa flere Maader ragede op over andre Mennesker.

Hovgaard havde en slank, stærelig Skikkelse og var en usædvanlig repræsentativ og sympatisk Personlighed, som altid optraadte med fuldendt Takt, saa at de mange Mennesker, han kom i Forbindelse med, straks blev vundne af hans Elskværdighed.

Man kunde ikke tænke sig nogen bedre og mere trofast Kammerat, eens i Omgang med alle, saavel opelster som nedefter, altid munter og fornøjelig og altid hensynsfuld og tjenstvillig. Skønt han alle Dage er blevet feteret fra mange Sider, bevarede han uforandret sin ligefremme og djærve Optraeden.

Det var ham medfødt at domme sine Medmennesker meget mildt, og det laa ham fjernt at tænke eller tale ilde om nogen. Han havde i det hele taget en ualmindelig ridderlig Karakter.

Hovgaard var en fortrinlig Officer og Sømand. Det karakteristiske for ham var, at han gik løs paa enhver Opgave med enestaaende Energi, Mod og Udholdenhed; i vanskelige Situationer gik han efter Instinkt og greb altid rigtigt. Han var ved sin Omtanke, Koldblodighed og Paapasselighed en ualmindelig dygtig Skibschef. Han skaanede aldrig sig selv og forstod samtidig at indgyde sine Undergivne den samme Iver, saa at de gerne fulgte ham gennem tykt og tyndt.

Hovgaard havde et klart Blik og Talent for al Organisation; dette kom saa tydeligt frem, da han som H. M. Kongens Jagtkaptajn for faa Aar siden ledede Kongens Rejse til Island, paa hvilken alt til de mindste Detailler i Forvejen var lagt til Rette paa den fortrinligste Maade.

Han har altid været Geografisk Selskab en udmærket Støtte ved sin store Interesse for alle arktiske og antarktiske Forskninger og sit klare Syn paa geografiske Forhold. Hans Talent for Organisation kom Selskabet til Gode, ligesom han ved festlige Lejligheder var uvurderlig ved sine omhyggeligt udarbejdede og djærvt holdte Festtaler.

Efter at Hovgaard som ung Officer havde del-

taget i Nordenskiöld's berømte „Vega“-Ekspedition som Leder af de magnetiske og meteorologiske Observationer, udkastede han et Par Aar senere en Plan til at finde den forsvundne „Jeannette“-Ekspedition, en Plan som ved sit klare Blik paa Forholdene i Polarhavet vakte stor Opmærksom-

det senere skulde kunne lykkes at komme Polen nær. Ved Augustin Gaméls storslaaede Offervillighed lykkedes det ham at udruste „Dijmphna“-Ekspeditionen, som foruden denne Rekognoscering skulde foretage fysiske Observationer i Tilslutning til de i 1882—83 virkende internationale Polarstationer.

Hovgaard havde dog denne Gang ikke Heldet med sig. Det var et meget vanskeligt Isaar, og for at bringe Hjælp til det hollandske Ekspeditionsskib „Varna“, der laa indespærret i Drivisen i Kara Havet, gik „Dijmphna“ ud af sin Rute i det forholdsvis isfri Kystvand og kom i Besæt af Drivisen, hvor det holdtes fast Vinteren over. Trods den uafslædelige Fare for Undergang ved Isskruningerne og trods det stadige Beredskab paa at forlade Skibet og redde Besætningen over paa Isflagerne, fortsattes dog de videnskabelige Arbejder, naar der var Mulighed for det, og da det lykkedes Hovgaard under meget vanskelige Omstændigheder at bringe „Dijmphna“ ud af Isen og hjem, viste det sig, at det videnskabelige Udbytte havde været over Forventning godt.

En af Deltagerne i denne Ekspedition har fortalt mig om Hovgaards fuldstændige Frygtløshed under en meget alvorlig Situation. Isskruningerne var saa voldsomme, at „Varna“ blev skruet til Bunds, og de store Isflager, som i Vintrens Begyndelse betragtedes som den sikre Retræte, blev masede i Skrningen. Besætningen maatte under stort Besvær bjerge sig over paa de mindre, men solidere Isskoder, paa hvilke Hovgaard forud med stor Omsigt havde anbragt Proviant og Udrustning. Under disse farlige Forhold ledede han hele Mandskabet med overlegen Sikkerhed, Ro og Koldblodighed; under de mest alvorlige Situationer kunde han ved en spegefuld Bemærkning faa alle til at glemme Faren.

Den samme Tryghedsfølelse, som han ved denne Lejlighed forstod at bibringe Besætningen, herskede under Driften i Isen hele Vinteren igennem, saaledes at den aandelige Depression, som man beretter om fra mange andre arktiske Ekspeditioner, aldeles ikke kendtes i „Dijmphna“.

Andreas Hovgaard kendte som sagt ikke til Frygt. Havde Danmark haft Brug for ham under alvorlige Forhold, var han blevet Folkets Nationalhelt, nu blev han kun den populære af Marinens Officerer.

Gustav Holm

Kommandør Hovgaard

hed i Udlandet, men ikke kom til Udførelse, da en af „Jeannette“s Baade imidlertid landede ved Lena Flodens Munding og bragte Underretning om Skibets Forlis. De herved fremkomne Efterretninger bekræftede Rigtigheden af Hovgaards Antagelse om, hvor „Jeannette“ skulde være søgt.

Han udkastede nu en Plan til et Recognosceringstogt for at konstatere den formodede nordgaaende Strøm fra Farvandet Nord for Cap Tscheljuskin Øst og Nord om Franz Josephs Land til Grønland, ved hvilken Strøm Hovgaard mente, at